

Apunts de llengua

(publicat a *L'Heura digital* 21, 8 de setembre de 2010)

Messi i Rossi no són l'imperfet de subjuntiu

Evidentment, aquestes dues llegendes del futbol i del motociclisme, de cognoms d'origen italià, no tenen res a veure amb les desinències de persona de l'imperfet de subjuntiu, però sembla que per influència del castellà, sovint creem nombrosos cognoms italians. Així, doncs, si voleu saber com es conjuga aquest temps verbal, continueu llegint aquest article.

✓ L'imperfet de subjuntiu és un temps verbal que expressa una voluntat, un desig o una possibilitat i depèn d'un temps verbal principal en passat.

Mirem uns quants exemples:

*El metge li va demanar que **reposés** una setmana.*

*No volia que **vinguessis** tan aviat.*

*Ens van ordenar que els **ensenyéssim** el passaport.*

També apareix en les oracions subordinades que depenen d'una oració principal en què el verb va en temps condicional. L'estructura, doncs, seria la següent:

Si + imperfet subjuntiu + condicional

*Si **disposessis** de més temps, **podríem** anar plegats a la platja.*



Si el temps verbal és compost també es manté la mateixa estructura i, per tant, hem d'evitar la construcció següent:

Si **haguessis disposat de més temps, **haguéssim** pogut anar plegats a la platja.*

En aquest cas, en la segona frase s'ha substituït de manera errònia el temps condicional pel del plusquamperfet de subjuntiu. La forma correcta seria la següent:

*Si **haguessis** disposat de més temps, **hauríem** pogut anar plegats a la platja.*

Un cop hem vist el funcionament d'aquest temps verbal, fixem-nos, però, en l'ortografia i tornem a recordar els noms de les dues estrelles de l'esport.

✓ L'imperfet de subjuntiu es caracteritza per tenir moltes esses i molts accents (ep! tots tancats). Posem-hi un exemple amb el verb parlar:

*Jo **parlés** Nosaltres parléssim*

Tu parlessis Vosaltres parléssiu

*Ell **parlés** Ells parlessin*

Fixem-nos que la primera i la tercera persona del singular acaben amb essa. Per analogia amb la resta de persones del singular i del plural o també, per influència del castellà, s'acostuma a afegir una i darrera de parlés. I així sentim "parlessi", com si fos un cognom italià, com ara Messi o Rossi.

Mirem alguns fenòmens d'aquest tipus i la solució corresponent:

Si ho **haguessi vist, ara m'ho creuria → Si ho **hagués** vist, ara m'ho creuria*

Em va dir que **vinguessi al matí → Em va dir que **vingués** al matí*

Encara que **perdessi el partit, igualment seria campió → Encara que **perdés** el partit, igualment seria campió*

Fins aquí l'article d'aquest mes! Tinguem en compte, doncs, que *parlessi*, *vinguessi*, *perdessi*, *Messi* o *Rossi* són, com a mínim, formes d'un altre món que no tenen res a veure amb el nostre imperfet de subjuntiu!